

Поставља се питање да ли је уопште неопходно постојање државе, легалних институција, демократије и легитимних народних представника када су ту медији као креатори јавног мњења са својим смс порукама - како би све било „демократски“. Живимо у свету у коме медији пројектују догађаје и у коме је на делу политика двоструких стандарда. Страшно је, пак, то што су се наши медији претворили у буквалне „креаторе“ истине. Чак и минимум објективности који су поседовали, и минимум разноврсности садржаја и начина интерпретације догађаја је у задњих пар година испарило.

Тако, медији учествују у конструкцији непостојеће реалности. На примеру Србије се то најбоље осликава. Народ живи у беди и сиромаштву, посла нема, држава се цепа, економија доживљава колапс, крађа и лоповлука има на све стране а на медијима се говори о „брзом напретку Србије“, „изласку из кризе“ и „светлој будућности“. Лоповлуци садашње владајуће гарнитуре, наравно, нису на дневном реду, злоупотребе у министарствима су гурнуте под тепих, израда сајта од 26.000 евра постаје уобичајена, а јавно признање о лагању народа у вези обећаних 1000 евра по акцији постаје напрасно уобичајена, нормална и морална ствар.

Онда управницима и уредницима једне познате медијске куће сине генијална идеја- шта бива ако за све садашње проблеме окривимо опозициону странку која је некада партиципирала у власти? Просто морамо пронаћи неку велику аферу у којој бисмо баш ту странку означили као главног кривца. Након Колубаре и „Инсајдера“ (са све музичком подлогом из видео игрица када на екрану приказују њима немилог сведока) апетити су порасли. Јесте, вала, ништа лепше него изигравати тужиоца. Уколико се нешто пресуди онако како медији нису замислили- одмах следе координирани протести и преиначење

пресуде, јер ко би забога издржао такве притиске једне „угледне“ медијске куће.

Наравно, идеално би било сада оптужити и лидера те опозиционе странке, Војислава Коштуницу за неко кривично дело. Е сад, тешкоћа је што га заиста не могу повезати ни са једним (за разлику од већине лидера владајуће коалиције) те се морају вратити застарелом конструкту. Одмах се започиње реконструкција мита о покојном Зорану Ћинђићу, неодговорно и некритичко уздизање тадашњих политичких и економских прилика у Србији на највиши ниво, и произвођење колективне жалости за покојним премијером. Затим следи оплакивање- пар добро осмишљених кадрова са гроба покојног премијера, полагање венаца, уплакани грађани који са сетом гледају у даљину. Након тога следе забринуте изјаве „неутралних и непристрасних“ аналитичара, лидера у својим у којима се говори о неповратно изгубљеном времену, о великом безгрешном лидеру кога више нема и о ненадокнадивом губитку који „нас је коштао будућности“. Сада, пратећи Гебелсове методе извештавања, ступа кључни тренутак; утврдили смо да је ситуација лоша, да је убијени био безгрешни весник будућности и да је којим случајем он жив, налазили бисмо се у рајском врту. Када смо то утврдили, кључно је да неко преузме одговорност за подстрекивање његовог убиства, убиства „заједничке будућности“!

Ко нас је коштао светле будућности? Ко је крив за садашње очајно стање? Ко? - питају се углас сви на овом „неутралном бастиону медијског извештавања“. Како ко? Онај чији ауторитет и снагу треба додатно урушити, онај чија се идеја умногоме разликује од политичке безидејности која карактерише владајућу позицију и опозицију странку, онај коме се никаква финансијска малверзација не може пронаћи, онај који је покушао изградњу институција - Војислав Коштуница. Тако је просто. Сада само треба утврдити овакав закључак. Следе намрштена лица водитеља упућена државном тужилаштву - зашто још није ухапшен онај кога смо ми медијски осудили за све што нам се прохте?

Ко нас је коштао светле будућности? Ко је крив за садашње очајно стање? Ко? - питају се углас сви на овом „неутралном бастиону медијског извештавања“. Како ко? Онај чији ауторитет и снагу треба додатно урушити, онај чија се идеја умногоме разликује од политичке безидејности која карактерише владајућу позицију и опозицију странку, онај коме се никаква финансијска малверзација не може пронаћи, онај који је покушао изградњу институција - Војислав Коштуница. Тако је просто. Сада само треба утврдити овакав закључак. Следе намрштена лица водитеља упућена државном тужилаштву - зашто још није ухапшен онај кога смо ми медијски осудили за све што нам се прохте?

Најсмешнија (или најтужнија, већ како вам драго) вест је пласирана на крају дневника:

Пише: Милан Дамјанац
понедељак, 14 март 2011 11:14

ускоро ће бити приказан филм који ће се бавити откривањем политичке позадине убиства Зорана Ћинђића (погађајте ко је филму главни осумњичени) у продукцији „Пешчаника“ уз подршку „Центра за културну деконтаминацију“ (?!) а у емисији ће говорити: Срђа Поповић, Весна Пешић, Владимир Поповић, Жарко Кораћ, Дубравка Стојановић (одмах се види да ће емисија бити непристрасна и објективна) а њима ће помагати истакнути глумци (који су уз то потпуно политички неопредељени), Мирјана Карановић и Драган Мићановић. Недостаје само Сергеј Трифуновић са мајицом са ликом Јована Дивјака како би угођај био потпун. Шта рећи на све ово?

Овај медиј креира атмосферу јавног линча, стварајући мрежу оптуживања у којој је свака друкчија идеја сама по себи део шире завереничке мреже против „будућности“. Ствара се атмосфера у којој власт постаје браник „нормалног“ дела становништва од оног „ненормалног“. Стиче се утисак да у Србији вреба вирус фашизма, нацизма и свеопштег лудила.

Проблем је у томе да је у Србији уобичајен редослед потеза онај који укључује медијски притисак на све сфере јавног живота. Представници власти, медији, чак и највиши функционери који координишу рад правосудних органа сматрају својом дужношћу да одређују и разрезају пресуде. Овај нелегитиман и недемократски притисак на, наводно, независно правосудје показује колико је заправо друштвена атмосфера у којој живимо демократска и легална. Толико о „независном судству“, које до сада ничим није показало да има капацитета да се са притисцима избори. Најгоре је што је највећем делу српске елите такав притисак потпуно легитиман и у њему се не види ништа лоше. Многи од припадника данашње медијске елите су друкчије говорили деведесетих. Само што тада на високим позицијама нису били они, па им је такво понашање сметало. Сада је све дозвољено, пошто изгледа мисле да од њих зависи хоће ли Србија бити демократска или не. Уколико суд, којим случајем, и изрекне пресуду која није по вољи власти и медијске слике, након пар медијских прилога и емисија, у жалбеном поступку се иста пресуда обара. Важније од мира у народу је, изгледа, сачувати медијски мир.

Наравно, најважније је злоупотребити датум обележавања погибије Зорана Ћинђића. Медијска хистерија је напосто невероватна - стиче се утисак да је Ћинђић био безгрешан, а да је свако ко се било када и из било ког разлога супротстављао његовој политици несумњиво имао учешћа у његовом убиству. Након одгледане емисије која је тако дуго најављивана може се стећи само један утисак - неко је уложио пуно труда како би се донела медијска пресуда, коју на крају чак коментарише јавни тужилац, изјавом да ће Војислав Коштуница бити приведен на саслушање.

Дакле, интересно је запазити неколико ствари. Прво, несумњиво је интересно готово потпуно игнорисање обележавања годишњице смрти Слободана Милошевића и посвећивање целог медијског простора годишњици смрти Зорана Ћинђића. Затим, интересно је запазити такозвани феномен „надувавања балона“, који суштински значи да се митски Зоран Ћинђић састоји од свега онога што тишти грађане Србије - он представља све оно што они желе а немају, док се реални политичар Зоран Ћинђић гура у други план. Такође, одговорност за неиспуњење сна се мора утврдити и то баш на телевизији. Сам филм који је гореспоменут има јако изражен митски приказ Зорана Ћинђића и још израженији „оптуженички карактер“. Између осталог у емисији се могло чути да је ЈСО заправо терористичка организација унутар ДСС-а (?!?). Наравно, нико се није позабавио интересантним питањем које је сам Коштуница поставио медијима на конференцији за штампу, која узгред није била ни ваљано пренета, а то је: ко је и како пустио Ћинђићеве убице из затвора уочи смакнућа? Ко их је у затвору посећивао?

Као да све ово није довољно, већ за понедељак, 14. март, најављује се нови „Инсајдер“ о политичкој позадини убиства Зорана Ћинђића. Не треба заборавити ни да је Трг у центру Панчева назван „Трг Зорана Ћинђића“.

Читава хистерија поводом обележавања годишњице Ћинђићевог убиства заправо је покушај скретања пажње народа са реалних проблема. Са друге стране, то је покушај легитимисања једне и једине политике као исправне и делегитимисање свих осталих. У том врлом новом политичком друштву за различитост места више нема. То се најбоље види по следећем цитату из победничке беседе у част покојног Ћинђића већ 2008. године: „Само хвала богу, после сваког мрака и ноћи долази Зора, само овај пут не зора, већ Зоран, Зоран Ћинђић, човек који је био наш Прометеј“ [\[1\]](#).

Нико се не бави реалном политичком Зорана Ћинђића и према Европској Унији и према Космету - а не бави се из простог разлога што не постоји значајна корелација између ставова оног реалног и овог митског, ЛДП-еизованог Ћинђића.

У целој овој медијској хистерији нико не жели да види реалне домете српске кризе. Економски, социјално, идентитетски, културно, верски, територијално, биолошки, српска држава је пред потпуним сломом и колапсом.

Међутим, кога је брига за то, када је једино важно наставити крсташки поход једне медијске куће против свих оних који не желе да прихвате њихову конструкцију

Пише: Милан Дамјанац
понедељак, 14 март 2011 11:14

реалности.

П. С. Чедомир Јовановић, човек коме су „руке прљаве а савест чиста“ управо је изјавио да нико није изнад закона. Надам се да ће и тужилаштво чути и прочитати ову изјаву.

[1] <http://www.naslovi.net/2008-03-12/b92/besede-u-zoranovu-cast/602158>